

переліку громадських організацій, які можуть здійснювати такий контроль, вказуючи лише на те, що у ньому можуть брати участь організації: а) статутами яких передбачено здійснення громадського контролю; б) які виявили бажання здійснювати його (при наявності дозволу органу чи установи виконання покарань). Об'єднання громадян України утворюються і діють із всеукраїнським, місцевим та міжнародним статусом. До всеукраїнських об'єднань громадян належать об'єднання, діяльність яких поширюється на територію всієї України і які мають місцеві осередки у більшості її областей. До місцевих об'єднань належать об'єднання, діяльність яких поширюється на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці або регіону. Територія діяльності самостійно визначається об'єднанням громадян. Громадська організація є міжнародною, якщо її діяльність поширюється на територію України і хоча б однієї іншої держави. Політичні партії в Україні створюються і діють тільки з всеукраїнським статусом. Для здійснення цілей і завдань, визначених у статутних документах, зареєстровані об'єднання громадян користуються достатньо широкими правами, однак слід ще раз звернути увагу, що їх практична реалізація повинна бути тим чи іншим чином пов'язана з досягненням закріплених цілей.

Особливе місце серед об'єднань громадян при здійсненні громадського контролю за умовно-достоково звільненими від відбування покарання слід відвести місцевому самоврядуванню, зокрема утворених при районних (обласних) органах влади спостережним комісіям та службам у справах неповнолітніх (ст. 25 КВК України) [4].

Контрольні функції за особами, звільненими умовно-достоково від відбування покарання, здійснюють також органи внутрішніх справ, у тому числі профілактичні служби, кримінальна міліція зі справ дітей та дільничні інспектори міліції, а також інші служби, що зіштовхуються з даними особами за родом своєї діяльності.

Список використаних джерел:

1. Кримінально-виконавчий кодекс України: Науково-практичний коментар / за заг. ред. В.В. Коваленка, А.Х. Степанюка. – К.: Атіка, 2012. – 492 с.
2. Кримінально-виконавче право України: Підручник / [О.М. Джужа, І.Г. Богатирьов, О.Г. Колб, В.В. Василевич та ін.]; за заг. ред. О.М. Джужі. – К.: Атіка, 2010. – 752 с.
3. Гель А.П. Кримінально-виконавче право України: Навч. посібник / Гель А.П., Семаков Г.С., Яковець І.С.; За заг. ред. А.Х. Степанюка. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 624 с.
4. Кримінально-виконавчий кодекс України [Текст] : станом на 17 січня 2012 р. : відповіді за офіц. тексту / [упоряд. А. Х. Степанюк]. - Х. : Право, 2012. – 87 с.

ПОРУШЕННЯ ПРИНЦИПУ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ТА ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ ЯК ОДНА З УМОВ ПОСЯГАННЯ НА БЕЗПЕКУ ПЕРСОНАЛУ КОЛОНІЙ

Пельчар Наталія Борисівна, здобувач кафедри кримінального права і процесу Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

До з'ясування змісту принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань дослідники підходять по-різному, що без сумніву, не може не відобразитись і на змісті сучасної кримінально-виконавчої політики України, особливо в частині її реалізації в законодавстві та на практиці, зокрема у зв'язку із забезпеченням безпеки персоналу колоній. У той самий час, як дотепно зауважив В.І. Борисов, розв'язання завдань державної політики боротьби зі злочинністю не обмежується питаннями якості й дійової ефективності останньої. Досягнення необхідного для суспільства стану безпеки від злочинних посягань можливе лише шляхом широкого і комплексного поєднання заходів боротьби зі злочинністю: організаційно-правових і адміністративно-управлінських (як прояв державної волі); соціально-економічних, культурологічних та природно-людських (як розвиток суспільства та людини); спеціально-законодавчих, методологічно-правових, кримінологічних, як взагалі, так із певними її видами [1, с.315].

У контексті означеної проблематики, заслуговує на увагу й висновок, до якого прийшов А.Х. Степанюк, а саме – політика у сфері виконання покарань реалізується у різних формах і, насамперед, у законодавстві, що регулює діяльність органів і установ виконання покарань та питання забезпечення безпеки персоналу колоній [2, с. 5]. До нормативно-правових актів у цій сфері відносяться:

- Конституція України (ст. 3, 21, 24, 61, 63, ін.), в яких мова ведеться про рівність громадян, включаючи засуджених, перед законом, індивідуальну юридичну відповідальність та введення для правообмежень для особи тільки на підставі закону і вироку суду [3];

- КВК України, у ст. 5 якого визначені принципи кримінально-виконавчого законодавства, виконання і відбування покарань, серед яких чільне місце займає принцип диференціації та індивідуалізації виконання покарань [4, с. 24] який є пріоритетним при забезпеченні безпеки персоналу колоній;

- підзаконні нормативно-правові акти (Укази Президента України, Постанови Кабінету Міністрів України, відомчі правові джерела; т. ін. [5, с. 61-231]).

Враховуючи, що їх аналіз ґрунтовно та професійно виважено у своїй дисертації здійснив М.С. Пузирьов [6], у цій статті піддані дослідженню сучасні правові джерела, які вступили у юридичну силу після прийняття КВК України 11 липня 2003 р. [7]. Зокрема, одним із фундаментальних нормативно-правових актів у сфері виконання покарань та забезпечення безпеки персоналу колоній у сьогоденні є Концепція державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України, що схвалена Указом Президента України від 8 листопада 2012 року № 631/2012 [8].

Як зазначено у п. 2 даної Концепції, її метою є визначення пріоритетів та шляхів реформування ДКВС України, діяльність якої має ґрунтуватися на принципах законності, гуманізму, дотримання прав людини у громадянина, міжнародних стандартах поведіння із засудженими та особами, узятими під варту.

Отже, якщо виходити з буквального змісту даного пункта Концепції, то варто визнати, що до її мети принцип диференціації та індивідуалізації не віднесений, хоча мова про його змістовні елементи в інших підрозділах даного нормативно-правового джерела ведеться. Так, у п. 1 Концепції «Проблема, що потребує розв'язання» визначено, що однією з найгостріших проблем ДКВС України є перевантаженість установ виконання покарань та украї незадовільні умови тримання засуджених, тобто у даному випадку констатується факт порушення принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань та наявності однієї з детермінант, що суттєво впливає на рівень безпечності діяльності персоналу виправних (виховних колоній).

Список використаних джерел:

1. Борисов В.І. Державна політика у сфері боротьби зі злочинністю та її напрями / Борисов В.І. // Проблеми законності: Респ. міжвид. наук. зб. / Відп. ред. В.Я. Тацій. – Х.: НЮАУ, 2009. – Вип. 100. – С. 305-312.
2. Степанюк А.Х. Принципи кримінально-виконавчого права // Кримінально-виконавче право: Підручник / В.В. Голіна, А.Х. Степанюка, О.В. Лисодед; за заг. ред. В.В. Голіни і А.Х. Степанюка. – Х.: Право, 2011. – С. 9-12.
3. Конституція України : зі змінами. – Х.: Право, 2012. – 64 с.
4. Науково-практичний коментар до Кримінально-виконавчого кодексу України / [І.Г. Богатирьов, О.М. Джужа, О.І. Богатирьова, С.М. Бодол та ін.]; за заг. ред. І.Г. Богатирьова. – К.: Атика, 2010. – 344 с.
5. Правові основи діяльності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України: наук.-метод посіб. / Упоряд. І.Яковець. – К.: Паливода А.В., 2011. – 232 с.
6. Пузирьов М.С. Диференціація та індивідуалізація виконання покарання у виді позбавлення волі на певний строк: Дис. канд., юрид. наук / 12.00.08 – К.: НАВС, 2012. – 252 с.
7. Кримінально-виконавчий кодекс України / Упорядник А.Х. Степанюк. – Х.: Право, 2012. – 88 с.
8. Про Концепцію державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України: Указ Президента України від 08 листопада 2012 року № 631/2012 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 87. – Ст. 3531.

ДЕЯКІ ПІДХОДИ ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

Павленко Сергій Олексійович, ад'юнкт кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ **Гринчак В.М.**

Враховуючи потребу в побудові демократичної системи судоустрою відповідно до європейських принципів та міжнародних стандартів, нещодавно Україна підтвердила свою позицію в питанні підтримки курсу на інтеграцію до